



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 855/2024
17.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., кога у ревизијском поступку заступа пуномоћник Филип Домазет, адвокат из ..., против туженог ППТ „Арматуре“ ад Александровац, чији је пуномоћник Миломир Дамјановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 628/23 од 05.10.2023. године, у седници одржаној 17.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 628/23 од 05.10.2023. године, у потврђујућем делу (став први изреке).

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу, Судска јединица у Александровцу П1 175/21 од 20.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број ... од 14.06.2021. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број ... од 07.03.2013. године, као и захтев да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и да му исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде од 589.959,50 динара за период од јуна 2021. године до септембра 2022. године и то појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате (све ближе означено и опредељено овим ставом изреке). Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 17.668,80 динара на име минулог рада почев од дана вештачења 02.10.2022. године са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име регреса за годишњи одмор исплати 146.500,00 динара са законском затезном каматом од 02.10.2022. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да на опредељене износе из става првог изреке ове пресуде, изврши у његову корист уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено

осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености НЗС. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 106.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 628/23 од 05.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и четвртом изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставовима другом, трећем и петом изреке и предмет у укинутим деловима враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права ,побијајући је у потврђујућем делу (став први изреке).

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, јер је чињенично стање оно које је утврђено у првостепеном поступку. Супротно тврдњи ревидента ревизијски суд сматра да је другостепени суд оценио све жалбене наводе који су од значаја за пресуђење ове парнице. Указивање на погрешно утврђено чињенично стање није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време на радном месту „...“ на основу уговора о раду број ... од 07.03.2013. године. Побijеним решењем од 14.06.2021. године, тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду и члана 269. став 1. тачка 8. Колективног уговора. Отказним решењем од 14.06.2021. године, стављено му је на терет да је 29.04.2021. године, без најаве и одобрења, уз изричиту забрану секретарице, заједно са својом супругом ВВ ушао у канцеларију генералног директора и уз вику и галаму прекинуо састанак (на који није био позван, већ само његова супруга) а затим се повишеним гласом, увредљиво и претећи обратио генералном директору. Тек након више молби и упозорења од стране генералног директора, тужилац је са супругом напустио канцеларију. Пре доношења решења тужиоцу је достављено писано упозорење од 19.05.2021. године о разлозима за отказ на које се тужилац писмено изјаснио негирајући повреду радне дисциплине која му се ставља на терет. Утврђено је да су према тужиоцу и раније изрицане мере због кршења радне дисциплине и да је тужилац кажњаван смањењем плате од 10% и 20% у трајњу од по три месеца.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев одбијен, јер су се у конкретном случају стекли услови за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца због тога што је тужилац повредио радну дисциплину, тако што се недолично понашао према генералном директору, па је испуњен услов за отказ уговора о раду прописан Колективним уговором туженог.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05 ... 75/14) прописано је да послодавац може да откаже

уговор о раду запосленом који непоштује радну дисциплину прописаном актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 269. став 1. тачка 8. Колективног уговора прописано прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, а нарочито: учествовање у тучи, изазивање туче, као и недолично понашање према осталим запосленима (свађа, увреде и сл.) директору односно послодавцу.

У конкретном случају, тужилац се 29.04.2021. године, у пословним просторијама туженог, пред колегама, саслушаним сведоцима обратио генералном директору речима: "Ниси ..., ..", „ Нећу да изађем, ...“. Такво понашање тужиоца је супротно општим актима послодавца и општим нормама друштва, због чега он не може да настави рад код послодавца, у смислу одредбе члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду.

Наводи ревизије којима се указује да није утврђено да се тужилац понашао на начин који се може сматрати отказним разлогом, односно да његово обраћање генералном директору не представља повреду радне дисциплине која је такве тежине да би оправдала најтежу меру – отказ, не доводи се у сумњу правилност побијаног решења. Нижестепени судови су утврдили да је тужиоцу стављена на терет конкретна радња којом је повређена радна дисциплина и наведени су конкретни поступци тужиоца из којих је утврђено да је његово понашање било такво да не може да настави рад код послодавца у смислу члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду. У конкретном случају је утврђено да је тужилац исказао понашање такво да не може да настави рад код послодавца, односно понашање супротно понашању које послодавац може да толерише. Врста и тежина изречене дисциплинске мере је дискреционо овлашћење послодавца, па суд није овлашћен да цени целисходност изречене мере у смислу да ли она представља адекватну казну за учињену повреду или то није случај. Стога су и по становишту Врховног суда били испуњени законски услови за отказ уговора о раду од стране послодавца, јер тужилац није поштовао радну дисциплину из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, у вези члана 269. став 1. тачка 8. Колективног уговора туженог, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Следом наведеног, скривљена повреда радне дисциплине утврђена колективним уговором туженог има за последицу отказ уговора о раду. Могућност туженог да под условима из члана 271. Колективног уговора изрекне запосленом блажу меру уместо отказа уговора о раду је дискреционо право послодавца. Изнето представља услов за примену отказног разлога из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду који је у конкретном случају образован радњама тужиоца 29.04.2021. године када се генералном директору обратио увредљивим и претећим речима, а што представља недолично понашање према генералном директору предвиђено као непоштовање радне дисциплине уговором о раду и колективним уговором туженог због кога се може отказати уговор о раду. Осим тога, тужиоцу је раније за ситуације у којима је кршио радну дисциплину већ изрицана блажа дисциплинска мера смањењем плате.

Имајући у виду да је тужиоцу уговор о раду законито отказан неоснован је његов захтев за реинтеграцију у смислу члана 191. став 1. Закона о раду, накнаду штете у виду изгубљене зараде и уплату доприноса.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени разлози који су били предмет правилне и потпуне оцене другостепеног суда и оспорава утврђено чињенично стање, што није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић